

А песните на Орфея се носеха над стръмните канари, над безкрайните борови гори, над зелените хълмове, над щубраки и меки, благоуханни тревни... Всичко заглъхваше, спотаяваше се, статата замръзваха, звуците на техните хлопотари като че ли се отронваха и се забиваха в земята, хората слушаха с наслада и възторг, птичките се сви-ваха в клоните, дори зверовете се гушеха, покоре-ни от някаква незнайна и невидима сила.

— Това е нашият Орфей! — казваха простите планинци.

Те му помагаха навсякъде, те го хранеха, те го закриляха, въпреки заповедите и заканите на пазачите и съгледниците. Те се вдъхновяваха от чудните му неземни песни и се гордееха с него.

Съгледниците изпратиха своя началник в столицата при владетеля, за да му обади, че са открили беглеца, но че им трябват подкрепления, за да го заловят. И подкрепленията дойдоха. Това бяха здрави и пъргави мъже на буйни и силни коне. Те завардиха всички пътища, всички долове, те се явяваха там, дето никой не ги очакваше. Но безкрайна, бездънна и неизбродна беше планината-закрилница. Майчински бяха пазвите ѝ, топли бяха нейните скути за ония, които пееха, живеяха и се бореха за свободата на отрудените хора. Не заглъх-ваха вече в нейните дебри и чукари песните про-тив владетеля-тиранин и неговите придворни и по-магачи. Тревите в долините подхващаха тези песни, а върхарите по чукарите ги препращаха на шир и на дълж. И звуците се носеха навсякъде, волни, силни и възродителни, гъсти като смола и сладки като мед. И заедно с бунта и протеста, които оставяха дълбоко в душите и сърцата на хората, те запал-ваха в очите и нещо радостно и светло.